

KRAFTEN AV HANS OPPSTANDELSE

Bakgrunnsstoff *Matt 27,62-66; Luk 24,36-39; Apg 3,14-16; 1 Kor 15; Fil 3,7-10.*

Minnevers “[Jeg er] den levende. Jeg var død, men se, jeg lever i all evighet, og jeg har nøklene til døden og dødsriket” (*Åp 1,18*).

Påsken nærmet seg og læreren sendte barna ut i naturen omkring skolen. Hver enkelt fikk en liten eske med oppgaven: Kom tilbake med noe i esken som er et symbol på livet. Da barna kom tilbake, ble eskene åpnet, en om gangen. I den første var det en sommerfugl som fløy sin vei da hun åpnet esken. En annen hadde blader. En kvister. Men så åpnet hun en eske som var tom.

“Tenk så dumt!” utbrøt en elev. “Det er noen som ikke har gjort oppgaven sin!”

Det var da Filip, som hadde Downs syndrom, utbrøt: “Det er min eske.”

“Å, ja,” sa den andre gutten ufortrødent, “du har rotet til oppgaven!”

“Å nei, da” svarte Filip selvsikkert. “Graven var tom!”

Den dagen ble Filip et anerkjent medlem av gruppen. Ikke så lenge etterpå døde han, og til begravelsen hadde alle i klassen

med seg tomme esker, til ære for den falne klassekameraten.

Ja, graven var faktisk tom! Og i den graven finner vi alle kristnes håp. Denne uken skal vi se på dette håpet, som ligger i Jesu Kristi oppstandelsen fra de døde.

SØNDAG**Beretningen om oppstandelsen – I (Matt 27,62-66)**

Flere hendelser kan anses som avgjørende for kristendommen, deriblant inkarnasjonen, korset og Jesu annet komme. Men i en viss forstand overgår de alle av oppstandelsen, også korset, som vi så på sist uke. For uten oppstandelsen er det ingenting av alt det andre som teller. Ja, når vi taler om Jesu død, er oppstandelsen underforstått, selv om den ikke nevnes. Det er den hele kristentroen kretser om.

Av alle verdensreligionene er det bare jødedommen og kristendommen som tror på en oppstandelse, som sådan, og det er bare i kristendommen at den får en sentral plass. Bare kristendommen er grunnlagt på troen om at dens sentrale personlighet faktisk ble reist fra de døde. Alle fire evangeliene dekker denne begivenheten, og de forteller om den på en måte som gjør den ytterst troverdig.

Hvordan bidrar hvert av disse skriftstedene til å gjøre den påfølgende oppstandelsen troverdig?

Matt 27,50-53 _____

Matt 27,54-56 _____

Matt 27,57-61 (se også Mark 15,42-47) _____

Matt 27,62-66 _____

Alt dette var hendelser som var skjedd i all offentlighet. Siden Matteusevangeliet ble skrevet før år 70 e.kr., ville det ennå ha

vært øyenvitner i live som kunne bekrefte eller avkrefte disse historiene. Og de religiøse lederne ville ikke ha noen interesse av å la slike påstander gå uimotsagt hvis de var falske: Forhenget i tempelet som revnet ovenfra! (Noen av dem som gjorde tjeneste i tempelkomplekset den dagen må da ha sett noe); alle i området ville ha husket jordskjelvet; døde mennesker som stod opp og viste seg for folk i byen (hvorfor skulle forfatteren ønske å fabrikke en slik historie?); den romerske offiseren og hans soldaters vitnesbyrd; forseglingen av graven; soldatene ved graven; listen blir bare lenger. Dette er konkrete hendelser som er gjengitt på en liketil måte.

MANDAG**Beretningen om oppstandelsen – 2 (Luk 24,36-39)**

I går begynte vi opplistingen av skriftsteder som skildrer hendelser omkring Jesu død, begivenheter som med all sin enkelhet og naturlighet vitner om oppstandelsehistoriens troverdighet. Her følger noen tekster av samme slag.

Hva er det sentrale budskapet i disse versene? Hva har de alle felles? (Matt 28; Mark 16; Luk 24,10-44).

Vi har ikke tatt med noe fra Johannesevangeliet, men alle fire evangelier dekker oppstandelsen i betydelig detalj.

Hva tror du er grunnen til dette? Hvorfor er oppstandelsen så viktig for vår tro?

“Kirkens historiske tro er enig med Paulus: ‘Hvis Kristus ikke er stått opp, da er deres tro uten mening’ (1 Kor 15,17). Alle andre kristne doktriner avhenger av forkynnelsen av oppstandelsen: Julens betydning ligger i det faktum at det barnet som ble født er den som Gud reiste fra de døde; Langfredag er bare årsdagen for enda en martyr, hvis den som døde ikke er den som stod opp igjen; Herrens nattverd ville vært utenkelig i menigheten om ikke Herren hadde gitt seg til kjenne for de troende i brødsbrytelsen” – Alan Richardson, red.: “Resurrection of Christ” i *A Dictionary of Christian Theology* (The Westminster Press, Philadelphia 1969), side 290.

Til ettertanke I tekstene for i dag møter vi kraften i Jesu oppstandelse, både fysisk og åndelig. Han brøt gravens lenker, det romerske seglet gav etter, graven ble åpnet. Og i dag sier han: “Jeg var død, men se, jeg lever i all evighet!” (Åp 1,18). Hva ville du sagt om du var blitt bedt om å sammenfatte det oppstandelsen betyr for deg i ti ord eller færre?

TIRSDAG**Den gav kraft til en bevegelse (Apg 3,14-16)**

Hvordan kunne noe så selsomt som troen på at en død profet skulle være oppstått spre seg over et hedensk verdensrike som Romerriket uten at det var noe i det? Hvorfor skulle en gjeng fiskere og tollere koke opp en slik historie? Og hvis det var noe de fant på, hvordan klarte de å tro så sterkt på det at de ikke bare forlot familie og venner for å forfekte det, men også gav sitt liv for ham som de forkynte som den oppstandne Kristus?

Pågripelsen, rettssaken og henrettelsen av deres Mester hadde etterlatt dem knust, sjokkskadet og skuffet. Den en gang indre sirkelen var desillusjonert og begynte å falle tilbake i vante spor (og de forteller selv om det). Vi får bare høre om at de dro på fiske (det var det yrket de fleste av dem hadde utøvd før), men også dem som ikke hadde vært fiskere, så som Matteus og seloten Simon, må ha ruget mye over hva de nå skulle gjøre.

Kast så blikket noen uker fremover, til utgytelsen av Den helige ånd på pinsedagen (*Apg 2*). Da Peter holdt sin pinsepreken, var det hans omtale av Jesus som en levende person, oppstanden og opphøyet hos Far i himmelen, denne forbløffende erklæringen om at Jesus var i live, som fanget tilhørernes oppmerksomhet. “Hva skal vi gjøre, brødre?” sa de (*Apg 2,37*).

Vektleggingen av oppstandelsen var heller ikke noen døgnflue blant disse første troende, som om det var en flyktig nyhet som ville bli glemt når noe bedre meldte seg. Tvert imot, oppstandelsen utgjorde hjørnesteinen i den apostoliske forkynnelsen, og Peter og de andre apostlene vendte stadig vekk tilbake til den i sine taler.

Les Apg 3,11-16; 4,8-12; 7,54-56; 17,29-31. Hvilket emne henviser de hele tiden til? Og hvorfor?

“I den første kristne forkynnelse er det oppstandelsen som viser at Jesus var Kristus, Guds Sønn. ... Det var da hans herredømme som Messias ble innledet, idet... Han innleder HERLIGHETENS tidsalder.” – *Interpreter’s Dictionary of the Bible*, bind R-Z, side 44.

Til ettertanke Da han skrev til filipperne, talte Paulus om at han ønsket å få del i “kraften av hans oppstandelse” – (*Fil 3,10*). Hva tror du det betyr? Hvordan kan vi i våre dager oppleve oppstandelseskraften i vårt liv? (se, for eksempel, *Joh 3,3*; *Rom. 6,1-12*.)

ONSDAG

Gav autoritet til å vitne (*Fil 3,7-10*)

Vi ser oppstandelsens kraft i apostlenes virksomhet. Peters ord til den lamme er forankret i en oppstanden frelser: “I Jesu Kristi, nasareerens navn befaler jeg deg: Reis deg og gå!” (*Apg 3,6*). Og mens folkemengden er over seg av undring på grunn av mirakelet, minner Peter dem om Jesu rettergang og død (*vers 13.14*) før han beveger seg mot det glade budskap, det som har

vært målet helt fra starten: “Men livets høvding drepte dere, han som Gud reiste opp fra de døde” (vers 15). Og, sier Peter, det var ved den makten som hans oppstandelse har utløst at den lamme fikk førligheten igjen. “Fordi vi tror på Jesu navn, har dette navn gitt styrke til denne mannen. ... Den tro vi får gjennom dette navn, gav ham full førlighet igjen” (vers 16).

Til tross for det bemerkelsesverdige underet blir Peter pågrepet og må svare for disse usedvanlige hendelsene: “Hvilken kraft og hvilket navn gav dere makt til å gjøre dette?” (Apg 4,7). Denne invitasjonen gir Peter anledning til å vende tilbake til det som raskt er blitt hans favoritttemne, nemlig Jesu oppstandelse: “Denne mannen står frisk foran dere i kraft av Jesu Kristi, nasareerens navn, han som dere korsfestet, men som Gud reiste opp fra de døde” (vers 10).

Så ved tre anledninger har Peter nå rettet oppmerksomheten mot Jesu oppstandelse som kilden til hans kraft til å vitne. Faktisk forutsetter forkynnelsen om Kristus oppstandelsen (Apg 5,40-42).

“Overbevisningen om at Jesus ennå levde forvandlet et titalls dystre tilhengere av en henrettet og vanæret leder til en av de mest dynamiske gruppene i menneskehetens historie. Vi leser at ildtunger kom over dem. Folk som ikke var noen talere, ble veltalende. De spredte seg som ild i tørt gress over hele den romerske verden, der de forkynte det som er blitt kjent som evangeliet, men som rent bokstavelig betyr “godt nytt”. Med utgangspunkt i et loftsrom i Jerusalem spredte de sitt budskap med slik kraft at det fikk fotfeste i alle storbyene i regionen.” – Huston Smith: *The Illustrated World's Religions* (HarperCollins, New York 1986), side 215.

Til ettertanke Les 1. Korinter 15, der Paulus gir sin mest utførlige utlegning av oppstandelsen. Hvor viktig er denne sannheten for kristentroen? Altså, hvor mye avhenger av den? Er noen av dine kjære gått bort? Hvilken del av Paulus' utlegning gir deg størst trøst?

TORSDAG**Sikkerhet for vår egen oppstandelse (1 Kor 15,20)**

Uansett hvor tydelig Det nye testamente taler om Jesu bokstavelige oppstandelse, vil enkelte liberale teologer – som er fanget i et rent vitenskapelig og rasjonelt verdensbilde – bestride oppstandelsen. I stedet sier de at oppstandelsen bør oppfattes som en myte, en metafor for det oppstandelseslivet vi kan få del i her og nå dersom vi, som et samfunn, godtar Jesu morallære.

Dette høres kanskje fint ut, men det er en oppfatning som bygger på menneskers tankesett og ikke på Guds ords klare lære, som tydelig forkynner at Kristi oppstandelse var en virkelig, bokstavelig hendelse.

Det er ingen fare for at vi skal tro på oppstandelsen som metafor, ikke om vi godtar Guds ord slik det står, for det taler uttrykkelig om Jesu legemlige oppstandelse. Og når vi har godtatt oppstandelsen, kan vi ta del i det håpet den tilbyr når vi ser døden i øynene. Hva som enn skjer oss her i livet har vi det håpet at vi skal stå opp fra de døde slik Jesus også gjorde det. Løftet om oppstandelsen gjør at vi kan se alt annet i det rette perspektiv.

Les følgende tekster. Hvilket håp gir de oss for vår egen oppstandelse.

Joh 5,25-29 _____

Joh 11,23-26 _____

1 Kor 15,51-58 _____

Åp 1,18 _____

Jesu oppstandelse bekreftet tre ting: (1) at vår skjebne er trygt forvart i Jesus (1 Pet 1,3-5), (2) at døden er en beseiret fiende (1 Kor 15,20-22) og (3) at det er stilt kraft til rådighet så vi kan dele denne store nyheten med andre (Joh 14,12; Apg 1,8).

Til ettertanke **Hvordan burde håpet og løftet om vår egen oppstandelse fra de døde hjelpe oss å holde vårt liv her og det som skjer i livet, i det rette perspektiv? Tenk hvordan livet ville vært hvis du ikke hadde dette håpet.**

FREDAG**Videre studium**

“Over Josefs åpne grav hadde Kristus med seier forkynt: ‘Jeg er oppstandelsen og livet.’ Bare Guddommen kunne uttale disse ordene. Alle skapte vesener lever ved Guds vilje og makt. De er avhengige mottagere av Guds liv. Alle, fra den mektigste seraf til den ringeste skapning, blir oppholdt av ham som er livets kilde. Bare han som er ett med Gud, kunne si: ‘Jeg har makt til å gi mitt liv og makt til å ta det igjen.’ I sin guddommelighet hadde Kristus makt til å bryte dødens lenker.” – *Alfa og Omega*, bind 5, side 337 (DA:785).

“Under sin virksomhet hadde Jesus vekket døde til liv. Han hadde vekket opp sønnen til enken fra Nain, synagogeforstanderens datter og Lasarus. Men disse ble ikke udødeliggjort. Etter at de hadde stått opp, var de fremdeles underlagt dødens lov. Men de som kom ut av graven ved Kristi oppstandelse, ble oppreist til evig liv. De ble tatt til himmelen sammen med ham som trofeer og tegn på hans seier over døden og graven. Disse er ikke lenger Satans fanger, sa Kristus. Jeg har gjenløst dem. Jeg har ført dem ut fra graven som førstegrøden av min makt, for at de skal være hos meg der hvor jeg er, og aldri mer oppleve sorg og død.” – *Alfa og Omega*, bind 5, side 337-338 (DA:786).

Spørsmål til drøftelse **1. Ta en ny titt på 1. Korinter 15, som er det fremste teologiske forsvar for oppstandelsen i Det nye testamente. Legg merke til hvordan Paulus argumenterer for denne grunnpilaren i kristentroen. Hvorfor er det lite mening i disse tekstene hvis man tror at de frelste kommer til himmelen straks de dør? Hvordan underbygger disse tekstene vår forståelse av de dødes tilstand? Hvorfor er løftet om oppstandelsen så viktig**

for oss syvendedags adventister, med vår forståelse av de dødes tilstand?

2. Tenk over dette og ta med svaret ditt bibelgruppen: Hvor annerledes ville du levd hvis du trodde at døden var slutten på alt?
3. Se over alle de tekstene du kan finne som bekrefter Jesu oppstandelse. Ta dem med til klassen så dere kan se på bevismaterialet sammen. Hvor overbevisende er det? Hvordan kan man sette sammen materialet på en sånn måte at det kan bli et godt redskap i vitnetjenesten?